Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 24	15. December 1917	66. Aargang

„Himmeriget er kommet nær".

Tale, holdt ved Kirkens 87. Aarskonference i Salt Lake City af Ældste James E. Talmage.

Forberedelserne gjøres for Kristi andet Komme.

„Vor Fader, Du, som er i Himmelen, helliget vorde dit Navn! Komme dit Rige! Ske din Vilje, som i Himlen saa og paa Jorden!"

Saaledes lærte vor Herre og Mester, Verdens Frelser, i gamle Dage de Hellige at bede. Bønnen „Fader vor", som han fordum lærte sine Disciple at bede, gjælder ogsaa for de Hellige nu. Denne Bøn staar som et Eksempel paa den rette Bøn. Hele den saakaldte kristne Verden indrømmer dette og beder derfor: „Komme dit Rige! Ske din Vilje, som i Himmelen saa og paa Jorden!" Hvis der nogensinde var stor Grund til at bede slige Bønner som „Fader vor", saa er der det sikkerlig i vore Dage. Hvem tør sige, at vi ikke længere behøver at bede om, at Himmeriget skal komme til os, eller at Guds Vilje maa ske paa Jorden, som den sker i Himmelen?

Tror I, at Himmeriget allerede er oprettet paa Jorden? Jeg gjør det ikke. Jeg veed, at „Guds Rige", i samme Betydning som „Jesu Kristi Kirke", har været oprettet paa Jorden, men Guds Riges Oprettelse i denne Betydning er en Forberedelse til „Himmerigets" Oprettelse, som endnu ikke har fundet Sted, men vil finde Sted herefter. Udtrykkene „Guds Rige" og „Himmeriges Rige" bliver ofte benyttede ensbetydende i ufuldkomne Oversættelser af Bibelen, særlig i Mathæus-Evangeliet, hvor Udtrykket „Himmeriget" er mest almindelig benyttet. Men i disse Tilfælde, som i saa mange andre, har Guds nye Aabenbaringer kastet Lys over disse Skriftsteder. Herren har i vore Dage

tydeliggjort den Kjendsgjerning, at der er en Forskjel mellem „Guds Rige" og „Himmeriget". „Guds Rige" er Kristi Rige. Naar „Himmeriget" bliver oprettet paa Jorden, vil det himmelske Regjeringssystem blive administreret paa Jorden, hvorfor vi beder, at dette Rige maa blive oprettet, hvilket vil ske, naar „Kongernes Konge og Herrernes Herre" kommer til Jorden i sin Magt og Herlighed for at regjere over den hele Jord.

Følgende Aabenbaring blev givet i 1831, i hvilken Herren henleder de Helliges Opmærksomhed paa deres Pligter:

„Hører og giver Agt, som paa en Røst fra det høje, og som er mægtig og vældig, hvis Udgang er til Jordens Ender, ja, den Røst lyder til Menneskene: Bereder Herrens Vej, gjører hans Stier rette!

Guds Riges Nøgler ere anbetroede Menneskene paa Jorden, og herefter skal Evangeliet udgaa indtil Jordens Ender ligesom Stenen, der blev afhuggen af Bjerget uden Hænder, skal fremrulle, indtil den har opfyldt hele Jorden;

Ja, en Røst, som raaber: Bereder Herrens Vej, bereder Lammets Nadvere, gjører Eder rede for Brudgommen;

Beder til Herren, paakalder hans hellige Navn, kundgjør hans underfulde Gjerninger blandt Folket;

Beder Herren, at hans Rige maa have Fremgang paa Jorden, at dens Beboere maa annamme det og vorde beredte paa den Dag, der kommer, da Menneskesønnen skal komme ned fra Himlen, iført sin Herligheds Glans, for at møde Guds Rige, der er oprettet paa Jorden.

Maa derfor Guds Rige have Fremgang, at Himmeriges Rige maa komme, at Du, o Gud, maa vorde herliggjort som i Himlen saa og paa Jorden, at dine Fjender maa blive undertvungne; thi din er Æren, Magten og Herligheden til evig Tid, Amen." (Pagtens Bog: 65. Kap., 1—6 Vers.)

Saaledes læser vi i Aabenbaringen, som findes i det 65. Kapitel i Pagtens Bog: Himmeriget vil blive oprettet paa Jorden, og da skal Retfærdigheden herske. Da skal ingen længere tyranniſere over deres Medmennesker. Da skal ingen mere ophøje sig selv paa Troner, eller smykke sig selv med Krone og Septer. Den monarkiske Regjeringsform kan være den bedste Regjeringsform, hvis den rette Mand regjerer, en Mand, som kun vil udøve Retfærdighed, fuld Retfærdighed, og som vil tage skyldig Hensyn til Naadens Fordringer og give ethvert Menneske sin Ret. En slig Regjeringsførelse er demokratisk, og en slig Regjeringsadministration vil blive udøvet, naar „Kongernes Konge" regjerer og Himmerigets Institutioner er oprettede paa Jorden.

Kirkens Arbejde er et forberedende Arbejde til Kristi Komme.

Den Virksomhed, som bliver udfoldet af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, det Arbejde, som bliver udført af Kirken, er et forberedende Arbejde for hans Gjenkomst, hvis Ret det er at regjere. Ligesom i Tidens Midte Døberen Johannes' Røst var hørt i Ørkenen, idet han raabte: „Omvender Eder, thi Himmeriget er kommet nær", saaledes har den samme Johannes' Røst været hørt i denne sidste Tid, idet han gjenbragte det aroniske Præstedømmes Autoritet, som det er nødvendigt for Menneskene at være i Besiddelse af for at administrere Daabens Ordinance, hvorved de døbte kan erholde Syndernes Forladelse; og Proklamationen lyder nu: „Himmeriget er kommet nær." Denne Proklamation lyder nu fra Herrens bemyndigede Tjenere i hele Verden, og den Virk-

somhed, der bliver udført af Kirken, og som vedrører hans Rige, er at forberede Menneskene til hans Tilkommelse, ham, som er Jordens og Himlens Konge, og for Oprettelsen af Himmerigets Rige paa Jorden.

Vi Sidste-Dages Hellige forstaar Skriftens Lærdomme paa den mest ligefremme Maade. Vi tror, at i al Almindelighed er Bibelen, hvad de forskjellige Skriftsteder angaar, let nok at forstaa, hvis Teologerne kun vil undlade at bortforklare dem og forstyrre vort Sind med spidsfindige Forklaringer. Herrens Aand vil oplyse den tænkende Læsers Sind med Hensyn til Meningen af Skriftens Lærdomme, der var nedskrevne ved Aandens Inspiration. Naar vi læser og overvejer Profeternes Skrifter, saa vel Fortidens Profeters som Nutidens, og ser den store Overensstemmelse i deres Udtalelser, idet de ikke modsiger hinanden paa et eneste Punkt, saa tror vi, at den Kjendsgjerning er klart fremsat af Profeterne, at Jesus Kristus af Nasaret, som levede paa Jorden i Kjødet, han, som blev korsfæstet og efter sin Død blev lagt i den Klippegrav, som tilhørte Joseph af Arimatæus, at han, som Skriften bevidner, opstod fra Graven, og at han i sit opstandne Legeme skal staa blandt sit Folk for at regjere over den ganske Jord.

Fyrretyve Dage efter sin Opstandelse ledte Kristus sine trofaste og hengivne Tjenere, de, som han havde beskikket til at administrere i Evangeliets Gjerning efter sig, formedelst det hellige Præstedømmes Autoritet, hen til Oliebjerget, det historisk bekjendte lille Bjerg udenfor Jerusalem, og der, efter at han havde samtalet med dem, besvaret mange af deres Spørgsmaal og kun delvis besvaret andre, fordi Apostlene var uforberedte til tilfulde at forstaa de Ting, som de gjorde Spørgsmaal angaaende, opfor han til det høje. De saa ham opfare. Han afkastede ikke sit Legeme, eller sin Klædning, som nogle har lært og villet forklare; og som de tabte ham af Syne, saa de staaende hos sig to Engle i hvide Klæder, som tiltalte dem, sigende: „I galilæiske Mænd, hvorfor staar I og ser op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelen, skal komme igjen saaledes, som I have set ham fare til Himmelen." (Ap. Gj. 1 : 11.)

Vi tror paa, at de hellige Skrifter maa forstaas paa en ligefrem, bogstavelig Maade.

Jeg indrømmer, at vi Sidste-Dages Hellige ikke følger med Tiden i mange Henseender.

Vi er fremdeles enfoldige nok til at tro, at hvad Skriften lærer er Sandheden, som ikke kan blive modsagt. Tiden vil ikke tillade, at jeg citerer Profetierne vedrørende Guds Søns Gjenkomst i de sidste Dage, naar Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning skal være oprettet, og hvilken Tid er angivet som „Hævnens Dage". Vor Frelsers Gjenkomst til Jorden i Forbindelse med Tidens Fyldes Evangelie-Husholdning var tilkjendegivet for Profeterne, selv i Verdens første Tider. Adam var belært desangaaende og erklærede, at i de sidste Dage vilde Jesus Kristus komme med sine mange Hellige for personlig at regjere paa Jorden et Tusinde Aar. Jeg finder intet utydeligt eller tvetydet i dette, eller noget, som nødvendiggjør at blive nærmere forklaret. Hvis det kan siges,

at jeg forstaar det engelske Sprogs Betydning, og at jeg er mere udviklet end et lille Barn, saa kan jeg dristig sige, at jeg forstaar, hvad denne Erklæring mener, og at jeg tror paa denne Erklærings ligefremme, udtryksfulde og herlige Ord.

I Henseende til det forberedende Arbejde, som maa gaa forud for Kristi Komme, paahviler der hvert enkelt Medlem i Kirken den Forpligtelse at bære Vidnesbyrd til de, som er vore Naboer, og alle, som vi kommer i Berøring med, angaaende Guds frelsende Evangelium, og advare dem mod alt det onde. Erindrer, at Kirkens Opgave ikke alene er at bringe Menneskene til en Forstaaelse af Evangeliets Principper og bevæge dem til at blive døbte. Der paahviler os ogsaa i Forbindelse hermed den Pligt at advare Menneskene i Verden mod de frygtelige Ting, som denne gaar i Møde, og som allerede er komne over den. Kan I betvivle, at de nærværende frygtelige Tildragelser i Verden, som vi er Vidner til, Krigen med dens Slagteri paa Land og Hav, ja endog i Luften, er betydningsfulde Tegn paa, at Tiden for Kristi Komme nærmer sig?

Da Kristus, efter at han sammen med sine Apostle for sidste Gang havde besøgt Templet, paa Vejen tilbage til Betania om Aftenen havde haft en fortrolig Samtale med dem ved Oliebjerget, hvor han havde sat sig ned, og hvor Apostlene henvendte sig til ham og fremsatte visse Spørgsmaal med Hensyn til hans andet Komme, som han havde talt til dem om, besvarede han deres Spørgsmaal og forklarede for dem forskjellige Ting, der skulde staa i Forbindelse med hans andet Komme. Læs for Eder selv det fire og tyvende Kapitel hos Mathæus og det en og tyvende Kapitel hos Lukas. Herren bød Apostlene stedse at være aarvaagne, og med Hensyn til Tiden for hans Gjenkomst sagde han: „Vaager, thi I veed ikke den Dag og den Time." Han meddelte dem ydermere, at end ikke Himmelens Engle vidste Besked dermed, ja paa det Tidspunkt vidste han end ikke selv i Henhold til Markus Besked med, hvornaar hans anden Tilkommelse skulde finde Sted og han skulde regjere i Herlighed paa hele Jorden. Vi læser hos Markus:

„Men om den Dag og Time veed ingen, hverken Englene, som ere i Himmelen, ikke heller Sønnen, men alene Faderen." (Mark. 13 : 32.)

I Henhold til Guds Aabenbaringer og Tidernes Tegn er Kristi Tilkommelse nær forhaanden, men lad os vogte os for de, som vover at bestemme den nøjagtige Tid, det nøjagtige Aar, naar hans Tilkommelse skal finde Sted. Herren har bestemt erklæret, at den Dag og den Time skal ikke blive tilkjendegivet for nogen, end ikke for Englene, som staar i Guds Nærhed. Men at Kristi Komme er nær forestaaende, veed vi paa Grund af Tildragelserne, som finder Sted, og som er Tegn paa hans Tilkommelse, ligesom den modnede Frugt om Efteraaret er et sikkert Tegn paa, at Sommeren snart er afsluttet. Skjønt vi ikke kjender den nøjagtige Tid, da Kristi Gjenkomst skal finde Sted, hvem af de, som giver Agt paa Tidernes Tegn, kan betvivle, at hans Ankomst er nær forestaaende?

Vi bør indprente os, at Kristi anden Tilkommelse ikke betyder, at „Verdens Ende" er kommen. Den endelige Domsafsigelse skal ikke

finde Sted ved hans Tilkommelse, hvorvel Kristus vil udøve Dom, naar han kommer, og de, som med Vilje har fremturet i Synden, de, som ikke har villet omvende sig, skal blive udryddede; og ved hans Komme skal der blive en Opstandelse af de retfærdige, og mange af de, som lever ved hans Tilkommelse, skal forandres „i en Hast og i et Øjeblik" og overgaa fra Dødelighedens til Udødelighedens Tilstand. Først efter Freds-Millenniet, Tusindaarsriget, skal den endelige Opstandelse finde Sted og Menneskene staa for Guds Trone for at blive dømte af ham.

Jeg vil bede Eder om nøje at lægge Mærke til en af de mange Ytringer af Kristus vedrørende hans Komme, der er givet os i disse sidste Dage og nedskrevet i det otte og firsindstyvende Kapitel af Pagtens Bog. I 1832 sagde Herren til Ældsterne og Kirkens Folk i Almindelighed gjennem Profeten Joseph Smiths Mund:

„Og jeg giver Eder den Befaling, at I skulle undervise hverandre om Rigets Lærdomme. Lærer med Flid, og min Naade skal ledsage Eder, at I kunne blive mere fuldkomment undervist i Evangeliets Teori, Principper, Lære og Lov, og i alt, der hører til Guds Rige, som er tjenligt for Eder at forstaa." (Pagtens Bog: 77—78 Vers.)

— — —

„Bliver i den Frihed, hvormed I ere frigjorte; indvikler Eder ikke i Synd, men lader Eders Hænder være rene, indtil Herren kommer; thi om ikke mange Dage skal Jorden skjælve og rave frem og tilbage lig en drukken. Og Solen skal skjule sit Ansigt og ikke give sit Skin, og Maanen skal bades i Blod, og Stjernerne skulle blive saare vrede og nedkaste sig ligesom en Figen, der falder ned af et Figentræ. Og efter Eders Vidnesbyrd kommer Vrede og Hævn over Folket; thi efter Eders Vidnesbyrd kommer der et Vidnesbyrd ved Jordskjælv, der skal foraarsage en Jamren i Jordens Midte, og Menneskene skulle falde om paa Jorden og ikke være i Stand til at kunne staa. Og ligeledes kommer der et Vidnesbyrd ved Tordens Røst, og Lyns Røst, og Storms Røst, og Havets Bølgers Røst, der hæve sig over deres Grænser. Og alle Ting skulle være i Bevægelse, og Menneskenes Hjærter skulle forsmægte; thi der skal komme en Frygt over alle Folk. Og Engle skulle flyve midt igjennem Himlen, og raabe med høj Røst, og blæse i Guds Basun, sigende: Bereder Eder, bereder Eder o I Indbaanere paa Jorden, thi vor Guds Dom er kommen. Ser! Brudgommen kommer; gaar ham i Møde." (86—92 Vers.)

— — —

„Og de Hellige, der ere paa Jorden, skulle blive levendegjorte og henrykkes at møde ham. Og de, der have sovet i deres Grave, skulle komme frem og optages for at møde ham midt i Himlens Pille; thi deres Grave skulle oplades." (96 og 97 Vers.)

Jeg tror ubetinget paa Opfyldelsen af disse Ord og betvivler dem ikke i mindste Maade. Eftersom jeg veed, at jeg maaske vil blive kritiseret af nogle, som formener sig at være særlig oplyste, fordi jeg paa barnlig Maade fæster Tillid til disse Ord, saa vil jeg med Paulus sige, at jeg ikke ønsker at fremføre for Eder en smuk og lærd Tale, men jeg vil erklære for Eder Guds Ord. Thi jeg er bestemt paa ikke at ville kjende andet end den korsfæstede Jesus Kristus og hans Evangelium, den Kristus, som skal komme til Jorden igjen. Som et svagt Menneske er jeg hos Eder med Frygt og Bæven. Min Tale og min Prædiken er ikke i Henhold til menneskelig Visdom; men i „Hjertets

Enfoldighed" ønsker jeg at fremføre Evangeliets aabenbarede Sandheder ved Aandens Kraft. Jeg beder, at vor Tro maa være grundet paa noget højere end menneskelig Visdom, nemlig paa, hvad den almægtige og alvise Gud aabenbarer til os. At dette maa ske, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Glædelig Jul!

Naar disse Ord ved Juletid lyder os i Møde, bevirker de en glad Følelse i vort Hjerte og sætter Sindet i en højtidelig Stemning. Disse Ord lyder som en inderlig og kjær Hilsen fra det Hjem, hvor vi en Gang dvælede i Selskab med Myriader af Væsener, Brødre og Søstre, der tillige med os jublede af Glæde i Haabet om at blive iførte et Legeme af Kjød og Ben, for i dette at udvikle sig og gjennemgaa en Prøvestand og høste Erfaringer i Forkrænkelighedens Land. Ordet: Glædelig Jul, fører samtidig vore Tanker tilbage til Barndommens Uskyldsdage, til Hjemmet, hvor kjærlige og altopofrende Forældre, ofte under smaa og vanskelige Forhold, gjorde alt for at gjøre Julen til en sand og lykkelig Glædens Fest. Barndommens Dage ilede dog hurtigt, og snart stod den unge, nu fuldvoksne Mand og Kvinde ude i den kolde og ofte forføreriske Verden for at arbejde for det daglige Brød og for at høste Erfaring. Herude fremkaldes ofte Mindet om Hjemmet; men særligt, naar Julen nævnes, føles det, som man paa lette Vinger føres hen over Hav og Land til den hjemlige Arne, og i Tanken nyder vi Julens Glæder sammen med Hustru og Børn, Forældre og Søskende, og alle dem, som vi har kjær. I Tanken synes vi at høre de kjære i Hjemmet sige: „Gid Fader i Aften var her"; „gid min omvankende Søn eller Datter var her og kunde dele Julens Glæder med os."

Der kan imidlertid spørges, og det med Rette: Hvor er den egentlige Glæde at finde i Julen 1917, thi hvorhen Tanken end fører os, til Jordens forskjellige Lande og Riger, saa høres der kun om Nød og Elendighed, Ødelæggelse af Ejendomme og Nedskydning og Nedsabling af Mennesker i Millionvis. Krigen foraarsager bitter Sorg og Kval i Millioner af Hjem og sætter et varigt og kummerfuldt Stempel paa de ulykkelige efterladte blandt vore Medmennesker, der uanset Nationalitet, alle er vor himmelske Faders Børn. For et Aar tilbage i Tiden tillod mange at tænke sig Muligheden af, at Menneskene kunde fejre Julen 1917 i Fred og Ro sammen med sine kjære. Men ak, Skuffelserne er mange i dette Liv, og saaledes vil sikkert ogsaa Tusinder og atter Tusinder af Mennesker blive skuffede i deres Forhaabninger denne forestaaende Jul. Menneskene har i Sandhed Grund til at bøje Hovedet i Sorg, og de forskjellige Nationer kunde have Grund til at lade deres Flag hænge paa halv Stang som Symbol paa Sympati med den lidende Menneskeslægt, der med forøget Aengstelse skuer Fremtiden i Møde, ikke alene paa Grund af den frygtelige Krigs Fortsættelse, men

tillige ved at overveje, hvilke sørgelige Forhold mange Folk vil leve under længe efter den lange og blodige Krigs Afslutning. Det er sandt, at der fra enkelte Steder i Øjeblikket høres om Vaabenhvile, og samtidig høres der svage Røster om en snarlig Fred, hvilket unægtelig føles som et lille Lysglimt i den bælgmørke Nat, og vi haaber inderligt, at ingen af os skal blive skuffet, hvad en snarlig Fred angaar. Men selv om Freden snart kommer, er der en anden Fjende, der truer de fleste Nationer og Folk, nemlig Hungersnøden, som vi anførte i et tidligere Numer af „Stjernen". Denne frygtelige Fjende har allerede holdt sit Indtog i forskjellige Lande og har meldt sin Ankomst allevegne, hvor Befolkningen med Hensyn til de vigtigste Livsfornødenheder af de respektive Regjeringsmyndigheder har maattet sættes paa Ration. Apostelen Johannes' Ord tager Sigte paa disse Forhold, naar han siger:

„Og jeg saa, og se, en sort Hest, og den, der sad paa den, havde en Vægt i sin Haand. Og jeg hørte en Røst..... som sagde: En Maade Hvede for en Penge og tre Maader Byg for en Penge." (Aab. 6 : 5, 6.)

Krigen har foraarsaget en stor Formindskelse i Produktionen af alt muligt, som Menneskene behøver, foruden at uhyre Værdier er blevne ødelagte. Rationeringen er et sørgeligt Tegn paa, at der er Mangel paa Levnedsmidler.

Det er i Sandhed med rørte Følelser, vi læser de ydmyge Bønner, der kommer fra Finland om Hjælp. Vi hidsætter følgende Uddrag fra „Politiken" af 6. December til Overvejelse:

„Levnedsmiddelkomiteerne for en Række Sogne i Nordfinland har anmodet den svenske Konsul i Kemi i Torneå, Eduard Hirmu, om at rette en Henvendelse til Pressen i Anledning af „den sig nærmende Hungers knusende Slag." Man henvender sig til „Sveriges, Norges og Danmarks oplyste Folk med en ydmyg Anmodning om Hjælp". „Allerede længe har vore Familier ernæret sig ved Lav-Brød", hedder det i Fælleshenvendelsen. „Nøden og Elendigheden er stor, i Særdeleshed i de arbejdende Klasser." Myndighederne, siges der videre, har gjort alt, men forgjæves. Alle Forhaabninger er knuste. Ved enkelte Personers Hjælp kan der ikke længere udrettes noget, og der rettes derfor en indtrængende bønlig Henvendelse til Skandinaviens Folk: Giv Finland Brød!"

Fra vort Naboland Sverige kommer der ligeledes bedrøvelige Meddelelser, hvad Livsfornødenheder angaar, og fra et naturligt Standpunkt betragtet kan Norge ikke være bedre stillet end sidstnævnte Land. En Korrespondent skrev fra Stockholm for et Par Dage siden, at sammenlignet med Sverige har Danmark Overflod paa Mad. Dette lyder trøstende for det lille Danmark; men uagtet dette læser man i Nyhedsbladene fra vel underrettede Kilder, at der ikke desto mindre i Danmarks Hovedstad, Kjøbenhavn, findes mangfoldige Tusinde Mennesker, der ansøger Offentligheden om Hjælp til Livets Ophold. Desuden venter man, at Tusinder af andre nødlidende vil melde sig i en nær Fremtid. Bladene meddeler, at der for Tiden findes over 25,000 arbejdsløse i Danmark, og naar man samtidig erindrer, at vi staar paa Dørtærskelen til Vinteren, med dens kolde, mørke Dage, og med kun lidt Brændsel, lidt Belysning, og Dyrtid paa alle Omraader, da vil det let kunne ses, at Julen for manges Vedkommende ikke kan blive særlig glædelig.

Lader os imidlertid vende Tanken bort fra dette sørgelige Billede,

som alle disse Ting fremstiller, alt det mørke og skumle, der omgiver os her i Jordelivet, og vende Tanken mod det høje, didhen, hvorfra Lys og Fred samt Haab om evig Lykſalighed udstrømmer. Lad os erindre, at „Mennesket lever ikke af Brød alene, men af hvert Guds Ord". „Thi Guds Rige er ikke Mad og Drikke, men Retfærdighed og Fred og Glæde i den Helligaand." Vi læser fremdeles i Johannes Evangeliet: „Thi Guds Brød er dette, som kommer ned fra Himmelen og giver Verden Liv." Paa et Spørgsmaal, der blev stillet til Jesus, svarede han: „Jeg er det Livets Brød; hvo, som kommer til mig, skal ikke hungre, og hvo, som tror paa mig, skal aldrig tørste." „Min Mad er, at jeg gjør min Faders Vilje, som mig udsendte, og fuldkommer hans Gjerning."

Det er herpaa, vor Salighed og Glæde beror, nemlig at gjøre vor Faders Vilje, som er i Himmelen, og som sendte sin Søn til Verden, ham, der er Vejen, Sandheden og Livet; foruden ham kan ingen komme tilbage til Faderen. Kristus vidnede selv: „Foruden mig kunne I slet intet gjøre." Fremdeles: „Ingen kan komme til Faderen uden ved mig." Guds Profeter fra fordums Tid beskrev vor Frelsers første Komme som en Mand „fuld af Pine", og som var bekjendt med Sygdom, og for hvem man skjulte sit Ansigt. „Han var foragtet", sagde Profeten Esaias, „og holdt snart op at være blandt Menneskene".

En anden af Profeterne, nemlig Sakarias, forudsagde en betydningsfuld Begivenhed, der fandt Sted i Forbindelse med Kristi første Komme, nemlig Kristi Indtog i Jerusalem.

Han fremsatte sin Profeti i følgende Ord:

„Fryd Dig saare Zions Datter! Raab med Glæde Jerusalems Datter! Se, din Konge kommer til Dig; han er retfærdig og frelst, fattig og ridende paa et Asen, paa Asenindens Føl." (Sakarias 9 : 9.)

Uagtet saa mange af Profeterne havde vidnet om Kristi første Komme med saa tydelige Ord, forstod Menneskene det dog ikke, men var fulde af Tvivl med Hensyn til ham, da han kom. Vi læser saaledes om Jesu Indtog i Jerusalem, at „da Mængden hørte, at han nærmede sig Staden, tog de Palmegrene og gik ud imod ham, medens de raabte: Hosanna: velsignet være den, som kommer i Herrens Navn, den Israels Konge! Men Jesus fandt en Asenindes Føl og satte sig derpaa, som er skrevet: Frygter ikke, Zions Datter! se, din Konge kommer ridende paa en Asenindes Føl. Men dette forstod hans Disciple ikke først, men da Jesus var herliggjort, kom de i Hu, at dette var skrevet om ham." (Joh. 12, 12—16.)

Som det var ved Jesu første Komme, vil det ogsaa blive ved hans andet Komme; thi Vidner i tusindvis er udsendte til alle Lande og til alle „Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk", og har forkyndt til Menneskene, at Profetierne henhørende til Jesu andet Komme gaar nu i Opfyldelse, og at Tiden for hans Komme er nær, ja lige for Døren. Disse Vidner har et forberedende Budskab at tilbyde Menneskene, nemlig det fra Himlen gjengivne Evangelium; men den store Hob af Menneskene forkaster dette Budskab og kalder Vidnerne for falske Profeter. Herren har i sin Visdom ikke tilkjendegivet den bestemte

Dag og Time, naar Frelserens komme skal finde Sted, men ved sin udkaarede Tjener, Profeten Joseph Smith, har han gjort Menneskene bekjendt med, at Timen er nær, og at det, der blev talt af hans Apostle, maa fuldkommes; thi, som de talede, saa skal det ske. Thi, siger Herren:

„Jeg vil aabenbare mig fra Himmelen med stor Kraft og stor Herlighed, med alle Himlens Hærskarer, og bo i Retfærdighed hos Menneskene paa Jorden Tusinde Aar, og de onde skulle ikke bestaa." (Pagt. Bog, 29 : 11.)

„Ja, lader det Raab gaa ud blandt alle Folk: Vaagner op! staar op! og gaar ud at møde Brudgommen! Se, Brudgommen kommer, gaar ham i Møde. Bereder Eder til den store Herrens Dag. Vaager derfor; thi I vide hverken Dagen eller Timen." (Pagtens Bog, 133 : 10—11.)

Som Sidste-Dages Hellige glæder vi os i den fulde Forvisning, at vor Frelsers Komme er nær forestaaende. Vi tror dog ikke, han vil komme i Ringhed som ved hans første Komme, da han kom som det lille Barn, svøbt i Klude og lagt i en Krybbe, i en fattig og simpel Stald, men som den, han er, stor og mægtig, og for hvem Himmelens Kræfter skulle røres. Vi læser fremdeles følgende Profetier med Hensyn til Begivenhederne, der skal finde Sted ved Kristi andet Komme:

„Se, han kommer med Skyerne, og hvert Øje skal se ham, ogsaa de, som ham igjennemstunge, og alle Jordens Slægter skulle hyle for ham."

„Og Kongerne paa Jorden og Fyrsterne og de rige og Øversterne og de mægtige og hver Træl og hver fri skjulte sig i Hulerne og i Bjergenes Kløfter. Og de sagde til Bjergene og Klipperne: Styrter over os og skjuler os for hans Ansigt, som sidder paa Tronen, og for Lammets Vrede."

Takket være Gud for hans store Naade og Barmhjertighed mod sine Børn, idet han ikke lader os i fuldstændig Uvidenhed om saa mægtig en Begivenhed; thi vi finder skrevet i Lovbogen:

„Ser, jeg sender min Engel, at han skal berede Vejen for mit Ansigt." (Mal. 3 : 1.)

Skjønt meget ufuldkomne i det Kald, vi beklæder, føler vi os dog højlig beærede over at være nævnt blandt Guds bemyndigede Tjenere, som er udsendte for at indbyde Menneskene til at komme til Kristus, ved at tro paa ham som den, han er, vor Frelser og Forløser, vor Herre og Mester, samt ved at adlyde hans hellige Bud og Love, der indbefatter det evige Evangelium, sendt fra Himmelen ved en hellig Engel i disse de sidste Dage.

Maa Gud velsigne alle de Hellige i denne Mission, hvem vi føler stor Trang til at takke for den Tillid og Hengivenhed, de har udvist mod os i de hensvundne Dage, samt for den Bistand, der er ydet den herlige Sag, som vi er her at kjæmpe for, hvilken har opmuntret os til og givet os Mod til at forlade dem, der bærer vort Navn, og hvis Billede stedse ligger gjemt i vort Hjerte! Maa Gud velsigne og bevare Zion og dets Indbyggere mellem Bjergene paa Forjættelsens

Land i det fjerne Vesten! Maa Guds salvede Tjenere, hans levende Orakler, stedse være iført Kraften fra det høje til at lede de sidste Dages Israel triumferende frem ad til Sejren! Maa Guds Rige have Fremgang paa Jorden! Maa Jordens Beboere annamme Evangeliet og være beredte til den Dag, der kommer! Med disse Følelser bankende i vort Bryst ønsker vi alle Kirkens Medlemmer og gode Venner i denne Del af Herrens Vingaard en meget glædelig og velsignet Jul.

Hans J. Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Kongemødet i Kristiania.

Den vanskelige Stilling, som de neutrale Lande indtager under Krigen, er vel bekjendt. De er i Minoritet og maa med Taalmodighed finde sig i mangt og meget. De tre skandinaviske Riger, og særlig Norge, har lidt et stort Skibs- og Varetab, foraarsaget ved Torpederinger, hvorved mange Sømænd er forliste, hvorvel i de fleste Tilfælde Skibenes Besætninger er blevet reddede. Har Krigen end haft den Indflydelse paa de neutrale skandinaviske Riger, at de gjensidige Handelsforbindelser er blevet forstyrrede i meget følelig Grad, saa har dog disse Landes Regjeringer lige siden Krigens Begyndelse bestræbt sig for at forene „Brødrefolkene" til at iagttage den strengeste Neutralitet overfor de krigsførende Magter, og lykkeligvis kan det siges, at dette har været det gjensidige Ønske af saavel Konge som Folk i alle tre nordiske Riger, og de fælles Gjensidigheder har bragt Folket til at virke for en større Sammenslutning til fremme af de fælles Livsinteresser, end der hidtil har eksisteret.

Som det vil erindres, blev der for nogen Tid siden efter Indbydelse af den svenske Konge, Kong Gustaf, afholdt et Møde i Malmø mellem de tre skandinaviske Rigers Konger og deres Ministre, ved hvilken Lejlighed nationale Spørgsmaal af fælles Interesse drøftedes, og visse Beslutninger i Henseende til Neutralitet og Handelsforbindelser blev vedtagne. Siden den Tid har Forholdene skjærpet sig i flere Henseender, og efter Indbydelse af den norske Konge, Kong Haakon, samledes atter de tre nordiske Rigers Konger med nogle af deres Ministre og andre Embedsmænd i Kristiania for at afholde Fællesmøder i Dagene mellem den 28. og 30. November. Ved Møderne blev forskjellige Spørgsmaal af stor Vigtighed for alle tre Riger drøftede. Der var gjensidig Enighed om at iagttage den strengeste Neutralitet overfor de krigsførende Lande, og det blev besluttet, at særlige Repræsentanter for de tre Riger skulde tage under Overvejelse, hvorledes en større gjensidig Vareudveksling kunde finde Sted.

De tre skandinaviske Rigers Konger deltog i de indledende og afsluttende Møder, og hver af dem udtalte mange gode Ord med Haabet om, at det venskabelige og fortrolige Forhold mellem Nordens Riger maatte opretholdes. Ved Aabningsmødet udtalte den norske Konge, „at

Mødet i Kristiania vilde give Verden Vidnesbyrd om, at de tre nordiske Landes Nevtralitetsvilje fremdeles som hidtil vil være fast og urokket". Kong Gustafs Udtalelser ved Trekonge-Mødet vandt udelt Bifald.

„Politiken" skriver, at Kong Gustafs Ord: „Lad os række hinanden Haanden", følles som et prægnant Udtryk for de Tanker og Stemninger, der under Krigens øgede Tryk er vokset stærkere og stadig mere bevidst, og at Resultatet af Kongemødet er blevet et udvidet skandinavisk Samarbejde, og at et systematisk Arbejde med dette Formaal nu vil blive udført. Bladet skriver, at hvert af de tre Lande lider store Savn, men at de tre nordiske Riger gjensidig kan komme hinanden til Hjælp.

I den officielle Meddelelse om Trekonge-Mødet i Kristiania hedder det:

„Paa Grund af de tre Landes Samfølelse er Regjeringerne enige om at erklære, at, hvor langvarig end Verdenskrigen maatte blive og hvilke Former den end yderligere maatte antage, skal det venskabelige og fortrolige Forhold mellem de tre Riger opretholdes."

... „Det er de tre Rigers bestemte Hensigt hver for sig til det yderste at opretholde deres Nevtralitet overfor alle de krigsførende Magter."

Ved Møderne blev der gjensidig givet Udtryk for Ønsket om, at de skandinaviske Riger „i forøget Udstrækning yder hverandre Hjælp med Forsyning af nødvendige Varer."

Niels F. Green.

Lyset.

Se imod Lyset! Dette er Maaden, hvorpaa vi skulde leve. Hvis vi stedse ser imod Lyset, vil Lyset skinne ind i os og oplyse os. Lad os vandre i Lyset, mens vi har Lyset, og vi vil være „Lysets Børn", og da vil Mørket ikke kunne faa Indpas i os eller overvinde os, og da vil vi blive et skinnende Lys, som oplyser andre, der higer mod Lyset og søger Sjælens Trøst.

I Medgangsdage, naar Dagene er lyse, lad os da lade Guds Solskin af Kjærlighed og Sandhed skinne ind i vore Hjerter, og lad det udstraale derfra! Intet vil bringe Alderdommens Aar mere Trøst end Erindringen om de gode Ting, vi som Guds ædle Børn har udført i Livet. Et Sind, fuldt af slige Erindringer fra Livets Sommerdage, vil give Sindet Ro og Sjælen Fred i Alderdommens Aar.

Dr. J. R. Miller.

— Krigen er et Uhyre, som nærer sig af sit eget Blod og opsluger sine egne Børn.

Freden føder, Krigen øder; Freden nærer, Krigen tærer; Fred forhverver, Krig fordærver. Hvo Fred vil nyde, maa Freden ej bryde.

O, hvor herligt!

Mel.: „Zion, naar paa Dig jeg tænker."

O, hvor herligt, Herren atter
Talet har til Slægt paa Jord;
Salig Fryd for hver, som skatter
Frelsens Budskab, Livets Ord,
Og som slutter Pagt med Gud,
Trofast holder Herrens Bud!

O, hvor herligt, Ordet lyder
Atter til en falden Slægt;
Lever vi, som Herren byder,
Syndens Saar vil blive lægt;
Lever vi til Guds Behag,
Frygter vi ej Dommens Dag!

O, hvor herligt, Frelsens Veje
Jesus aabenbaret har;
Har vi Sandhedslys i Eje,
Bli'r vi Himmeriget var,
Finder Vej til Faderhjem;
Det kun gjælder at gaa frem!

O, hvor saligt, om vi lytte
Til den gode Hyrdes Røst;
Kristus sine vil beskytte,
Sindet skjænke himmelsk Trøst
Ved sit milde Guddomsord,
Mens vi vandre her paa Jord!

O, hvor herligt, Mørket viger,
Løgnens Vælde bliver brudt;
Om vi frem mod Maalet higer,
Bli'r forvist vi ej forskudt;
Vi er paa den rette Vej,
Brødre, Søstre, svigter ej!

Kristi Kirke er paa Jorden;
Guds Profeter findes her;
Trofast Ældster vogte Hjorden,
Som har Gud og Sandhed kjær;
Brødre, Søstre, fjærn og nær,
Herrens Præstedømme ær!

Niels F. Green.

Forskjellen mellem Aand og Legeme. Ved grundigt at overveje og filosofisk at undersøge, i hvilket Forhold Aanden og Legemet staar til hinanden, vil vi finde, at der er en meget væsentlig Forskjel at bemærke, men ikke netop paa den Maade, som mange tænker sig. Legemet bestaar af organiske Stoffer. Aanden bliver af mange betragtet som ikke værende organiseret af Stof eller Materie. I denne Henseende tror jeg forskjellig, thi vor Aand bestaar af organiseret Materie eller Stof, der dog er af en langt finere, renere og mere elastisk Karakter end Legemets Stof. Aanden eksisterede, før den blev iklædt Legemet; kan, som vi ved, eksistere i Legemet; og vil eksistere adskilt fra Legemet, naar dette smuldrer i Graven; og i Opstandelsen vil Aanden atter blive forenet med Legemet.

Joseph Smith.

Indhold:

„Himmeriget er kommet nær". (Af Ældste James E. Talmage.)... 369
Redaktionelt:
Glædelig Jul! (Af Præsident Hans J. Christiansen.)..... 374
Kongemødet i Kristiania..... 378
Lyset..... 379
Tankesprog..... 379
O, hvor herligt! (Digt.)..... 380
Forskjellen mellem Aand og Legeme 380

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn K.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).